da, hvad Foredragsholderen ogsaa fremhævede, at unge Forbryderes Antal er vokset i disse Aar? Vistnok i, at Vejene ere for complicerede; de Mennesker, der have optaget Gerningen, ere udviklede for fjernt fra den Kreds, de skal paavirke. De forstaa ikke indgaaende den Ungdoms Tanker og Sprog, de skal opdrage.

Jeg tror, § 20 og 21 anviser den rette Vej, nemlig at anbringe Børnene i Familiehjem, hver i sin Hjemstavn, og under saadanne Forhold, at de føle sig hjemme. Paa Landet anbringes de hos Bonden, i Byen hos Arbejderen.

Den Afsondring, der følges ved at indsætte dem paa Anstalter, gør dem fremmede for Samfundsforhold. Alt bliver for stærkt lagt tilrette for dem, baade moralsk og praktisk. Den Udvikling, andre Børn faar gennem Livets Mangler og Tilfældigheder, savne disse, og ude maa de derfor hjælpe sig, som de bedst kan.

Saa er der Forældreretten, som Foredragsholderen ogsaa drog frem. Angaaende dette Punkt glædede det mig at høre Minister Albertis Bemærkning i Debatten i Folketinget, „at man maatte vogte sig for at gaa Forældreretten for nær". Et stærkt slaaende Tilfælde, som beviser dette, vil jeg føre frem:

I en Familie, jeg kom i Berøring med, var Konen den forfærdeligste Skøge, man kunde tænke sig. Der havde været al god Grund til at fjerne Børnene fra hende; ikke desto mindre opdrog hun dem helt godt, og de vare alle flinke. Derimod var Mandens Forbitrelse over hendes Levned saa stor, at den en Dag bragte ham til at myrde hende. Efter Mordet kom Morderens Moder til mig; hun var naturligvis sønderknust. Hun sagde: „Min Søn var det bedste Menneske, man kan tænke sig, men vore Forhold vare daarlige, derfor blev han for tidlig taget fra mig. Havde jeg faaet Lov til at beholde ham, saa var dette aldrig sket".

Her blev Fru Johnsen afbrudt ved, at der forlangtes Afslutning.

Derefter fik Hr. *Mikkelsen* Ordet. Han fremhævede, at de Institutioner, der skulde tage mod de forsømte Børn, alle staa under kirkelig Ledelse eller Indflydelse. Men Kirken er ikke den bedste Factor i pædagogisk Henseende. Den arbejder paa at gøre Børnene skikkede til engang at opnaa den evige Salighed, men ikke paa at gøre dem til praktiske og dygtige Samfundsborgere. Hvis derfor Opmærksomheden ikke først og fremmest rettes mod det Princip, som Børnehjem og Opdragelsesanstalter skulle ledes efter, maatte vi hellere ønske, at hele Lovforslaget splintredes i Stumper og Stykker. (Protest fra Ledelsen). Fru *Christmas* og Frk. *Andersen* havde derpaa Ordet for kortere Bemærkninger, samt undertegnede for at paavise, at det, Fru Johnsens Indlæg tog Sigte paa, var det samme, som Hr. Mikkelsen havde fastslaaet. Efter en kort Diskussion mellem sidstnævnte og Fru Nørlund, sluttedes Mødet ca. Kl. 11.

V. Holmbom.

Kvinnornas sak.

Kanhända var det en mening
i mödornas [1] *långa dag,*
kanhända skulle vi lära så
att ömma för andras slag.

Kanhända var det fördenskull,
oss lades börden uppå,
att en gång de tusendes skölfvande sorg
vi bättre skulle förstå.

Men alla som sjönko vid vägen
för det, de buro för tungt,
och alla de, hvilkas glada mod
var dömdt at förvissna ungt.

Och alla, som slogo mot guller [2]
sin vinge blodig och trött —
så ha de ej lefvat förgäfves
och icke förgäfves dött.

Den mull, de vätte med tårar
och sådde med smärtens sådd,
kanhända den bär för de andra en gång
omsider dock lyckans brodd. [3])

Kanhända, om solen får lysa,
att tjälen [4]) *lossner ur mark.*
Vår sak er värmans och vårens,
och vår kärlek skall göra den stark.

Til Kredsstyrelserne.

Medlemsbladet.

På given anledning skal vi oplyse, at de 75 Øre ikke er at betragte som en abonnementsbetaling fra det enkelte medlem. De 75 Øre er kun en fastsat betaling i forholdet mellem kredsen og fællesstyrelsen. Og for denne betaling leveres bladet i så mange exemplarer som kredsen har medlemmer. Det bliver da kredsens egen sag, om den forhøjer sit kontingent — og hvor meget.

[1]) *Besværlighederne.* [2]) *Gittret.* [3]) *Spire,* [4]) *Frosten.*